

Vrouwen hebben zo van die trekjes die mannen niet kunnen plaatsen. Ze zijn wel vriendelijk bedoeld hoor, maar je voelt ergens een donkere ondertoon.

Aan tafel tijdens het eten bijvoorbeeld. Ze geeft gul een schotel door en zegt: "Pak maar wat." Maar feitelijk zegt ze: "Zijt ge nog niet dik genoeg." Of ze maakt grappend een charmante opmerking over mijn pijnlijke voeten. "Och man, een ezel verslijt eerst aan zijn voeten."

Of ze zegt in de winkel tegen een bevriende verkoopster: "Ik moet niet teveel kopen, mijn man doet toch alles op." En dat terwijl zij de kas bijhoudt. Een discussie hierover is nutteloos. Ik begin er niet meer aan zeker niet na vijftig jaar gezellig samenzijn. Maar er blijft toch wat wrevel over.

Je rijdt rustig in de file. Je bent aan het dromen op het gezoem van de wielen op het asfalt. Plots schiet haar iets te binnen en ze roept keihard. "Let op, ge zult zien dat tante zus niet gaat komen op zondag." Ik schrik me wezenloos. "Let op", slaat in de eerste plaats op het verkeer, en niet op een stomme tante. Je wil dus uit alle macht op de rem gaan staan. Je vloekt je dan te pletter, en zij trekt het onschuldige gezicht van de maagd Maria.

Och, denk ik dan, dat hebben we weeral gehad, straks kan ik mijn woordje zeggen bij een pint op een terras. Op het terras denk je dat je vrouw luistert, mis hoor, die is allang naar het kleedje van de overbuur aan het kijken en zit op een andere planeet. Wat schiet er dan nog over? De pint.

Niet verwonderlijk dat zoveel mannen graag iets gaan drinken.

Gelukkig heeft onze Schepper, als hij ons heeft gemaakt, goed nagedacht. We verouderen en sommigen zeggen dan dat je met ouder worden mooier wordt. Zij zijn blind.

Het enige voordeel aan ouder worden is dat alles terzelfdertijd veroudert. Vind je je vrouw nog mooi? Jazeker, want ik zie zo goed niet meer. Je kunt mekaar uitkafferen zonder dat de één de ander hoort. Is dat niet comfortabel? Veel dingen duren zo lang, dat je onderweg vergeet waar je aan begonnen bent.

Er is zoiets als een soort evenwicht tussen wat je droomt of waar je in je hoofd mee bezig bent en wat je daadwerkelijk doet. Ik herinner me een oude tante die terwijl ze zorgvuldig boontjes schoonmaakte, de les van haar kleindochter op piano volgde en verbeteringen dicteerde. Of grootmoeder die kousen breidde en terzelfdertijd de rekensommen verbeterde van de kleinkinderen.

De "geest is machtig," zei een leraar in de lagere school. Ik dacht daarbij aan de lamp van Aladdin. Je wrijft over de lamp en er komt een wolkachtig wezen uit de olielamp. De geest vraagt: "Hebt gij mij geroepen?" "Welnee, antwoord ik, ik heb niet geroepen ik heb alleen over de lamp gewreven". "En kruip nu maar terug in je kot." Ik heb het nooit gehad met geesten. Vrouwen boeien me des te meer. Alleen kunnen ze zo ingewikkeld zijn. Dat voortdurend vechten om gelijk te krijgen, ook al zijn ze flagrant fout, heeft toch charmes.

Ik vroeg me af of dit een universeel gegeven is. Heb je dat ook in Afrika bijvoorbeeld? Ik vroeg het aan een Afrikaan. Enfin iemand

geboren in Afrika maar geacclimatiseerd in ons vochtig klimaat. "Ja," zegt hij: "We slaan er eerst op, en misschien heeft ze wel ge-

lijk gehad, maar ze zal de volgende keer meer rekening houden met haar man." Mmm. In Azië is dat nog straffer.

Ik zat thee te drinken met een Pakistaans koppel en vroeg aan de man of hij soms ook schrok als zijn vrouw plots iets zei in de auto. "Wablief, een vrouw die een opmerking maakt zonder eerst de toelating gevraagd te hebben om te spreken?" "Dat kan toch niet." Ik weer: "Is er dan bij jullie niet zoiets als een vrouwenbeweging?" "Jawel, bewegen mogen ze, maar een mening die wordt door de man gevormd. Trouwens wat bedoel je met een vrouwenbeweging?"

Even merk ik verliefdheid in de blik van de vrouw als haar man praat.

Ik doe nog een poging: "Is er dan bij jullie geen groep die zich inzet voor de rechten van de vrouw?" "Jazeker, zij mogen poetsen, zij mogen koken, zij mogen voor de kinderen zorgen. En vooral zij mogen tevreden zijn. Welke rechten zouden ze dan nog moeten hebben volgens u?"

Ik denk even diep na. Ik besef dat elke discussie hier nutteloos is. Zeker als ik zijn glimlachende vrouw naast hem zie. Zij geniet gewoon van onze babbel maar mengt zich niet in het gesprek. Ze heeft die uitverkoren eenzame positie waarin ze altijd gelijk heeft zolang ze maar zwijgt. Ik voel me een zielsverwant. Zij zwijgt en heeft gelijk. Ik spreek en ze luistert niet.

Ik zal dus ook maar zwijgen. En nu lieve dames gaan we naar Fabeltjesland. Oogjes dicht en snaveltjes toe. Tot morgen....

Sam van Brasserie 't Park